

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **Teplárna Liberec, a. s.**, se sídlem Dr. Milady Horákové 641/34a, Liberec 4, zastoupené Mgr. Martinem Pecklem, advokátem se sídlem Italská 27, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Podzimní LB, s. r. o.**, se sídlem Soukenné nám. 121/1, Liberec 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 16. 7. 2014, č. j. 59 A 92/2013 – 65,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 16. 7. 2014, č. j. 59 A 92/2013 – 65, a rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 14. 8. 2013, č. j. OÚPSŘ 224/2013-330, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě částku 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Martina Peckla, advokáta.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 17.342 do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Martina Peckla, advokáta.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec rozsudkem ze dne 16. 7. 2014, č. j. 59 A 92/2013 – 65, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 14. 8. 2013, č. j. OÚPSŘ 224/2013-330, kterým byly podle ust. § 117 odst. 5 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), jako nepřípustné zamítnuty námitky stěžovatelky

proti oznámenému stavebnímu záměru „Bytový dům Jáchymovská č. p. 276 Liberec – plynová kotelna, změna dokončené stavby – Změna způsobu vytápění a ohřevu TUV pro bytový dům, instalace plynových kotlů“, pro který byl vystaven certifikát autorizovaným inspektorem Ing. arch. J. P.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že stěžovatelku nelze považovat za účastníka stavebního řízení o změně způsobu vytápění bytového domu podle ust. § 109 písm. b) stavebního zákona, neboť není vlastníkem předmětného bytového domu. Stavební úpravy a instalace nového zdroje tepla jsou považovány za změnu stavby bytového domu. Krajský soud i Nejvyšší správní soud v dřívějších rozsudcích, v nichž se zabývaly přezkumem rozhodnutí o změně způsobu vytápění bytových domů, zmiňovaly, že u stěžovatelky přichází v úvahu účastenství podle ust. § 109 odst. 1 písm. d) věta druhá stavebního zákona. Nicméně v těchto věcech nebylo účastenství vlastníka soustavy zásobování tepelnou energií (dále také „SZTE“) zpochybňováno a soudy se správností důvodů účastenství nezabývaly. Ovšem v rozsudcích, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval sporným účastenstvím (rozsudky ze dne 27. 3. 2014, č. j. 9 As 101/2013 - 27, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 120/2013 - 19), vyzdvihl, že byť postačí potence dotčení práv, pouhá přítomnost práva odpovídajícího věcnému břemenu či právo vlastnické nevedou automaticky k účastenství, není-li na základě konkrétních skutkových okolností dána ani potencialita dotčení práv. Přesto, že se jednalo o posouzení účastenství teplotního subjektu v řízení o dodatečném povolení změny způsobu vytápění ve smyslu ust. § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jsou tyto závěry použitelné i pro posouzení účastenství podle ust. § 109 písm. d), resp. e) stavebního zákona. Věcné nebo vlastnické právo k zařízení SZTE a SZTE jako celku účastenství nezakládá. Druhá podmínka, jež musí být splněna, je potencialita dotčení těchto práv prováděním stavby. Stavební úpravy budou probíhat pouze uvnitř bytového domu, na jiném místě společných prostor než se nachází zařízení ve vlastnictví stěžovatelky. Do tohoto zařízení nebude změnou bytového domu zasahováno, neboť stavební úpravy a umístění nového zdroje vytápění nevyvolají potřebu přemístění či odstranění zařízení stěžovatelky. Její přístup k zařízení nebude omezen. Vnímá-li potencialitu dotčení svého práva jinak, je na ní, aby uvedla konkrétní okolnosti, ze kterých to dovozuje. Pokud spatřuje možné přímé dotčení v zásahu do přípojky, tato okolnost z projektové dokumentace, certifikátu ani oznámení stavebního záměru nevyplývá. Součástí stavebního záměru není zásah do přípojky v podobě odpojení, včetně uzavření kulových ventilů, neboť tento krok následuje až po ukončení soukromoprávního vztahu – dodávky tepelné energie. Jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, odpojení technologického zařízení SZTE je zásadně prováděno teplotním subjektem na náklady stavebníka v souladu s ust. § 76 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Stavební záměr v podobě, jak byl v oznámení a certifikátu popsán, může jen stěží představovat možné dotčení práva stěžovatelky pramenícího z ust. § 77 odst. 6 energetického zákona. Ze skutkových zjištění neplyne, že by se v předmětném domě nacházela nějaká část rozvodného tepelného zařízení stěžovatelky, jejíž umístění či provozování by bylo nezbytné pro dodávku tepelné energie třetím osobám. V tvrzené nadbytečnosti přípojky nelze spatřovat omezení práv stěžovatelky podle citovaných ustanovení. Krajský soud neshledal ani potenciální dotčení vlastnického práva stěžovatelky k SZTE. Stěžovatelka nespécifikovala, jak se záměr dotkne její možnosti užívat SZTE nebo části rozvodného zařízení. Důvody účastenství nelze spatřovat v problémech technického rázu, změně hydraulických parametrů, snížení provozuschopnosti SZTE a v důsledku toho ve zvýšení měrných a tlakových ztrát a nárůstu nákladů na dopravu tepla konečnému uživateli. Ve stavebním řízení není na místě řešit otázky týkající se vlivu změny způsobu vytápění v bytovém domě na snížení účinnosti SZTE, ekonomiky jejího provozu a ochrany investic do rozvodných tepelných zařízení a zdrojů tepelné energie. Dotčení SZTE, na které stěžovatelka poukázala, není přímým důsledkem provádění stavby, ale nastane v souvislosti s poklesem počtu odběratelů, tedy po ukončení soukromoprávního vztahu odběru

pokračování

tepelné energie. Z těchto důvodů také krajský soud nedoplnil dokazování „Reportem“ ani stanoviskem ministerstva pro místní rozvoj. Postoj stavebního úřadu a krajského úřadu v jiných stavebních řízeních nemůže sám o sobě vést k závěru, že stěžovatelka musí být účastníkem stavebního řízení považována ve všech řízeních, jež se týkají změny způsobu vytápění. Předmětem napadeného rozhodnutí bylo posouzení přípustnosti podaných námitek proti oznámenému stavebnímu záměru a krajský úřad nebyl oprávněn zabývat se jinými námitkami stěžovatelky. Není proto na místě, aby se krajský soud zabýval posouzením toho, zda bylo možné předmětnou stavbu projednat postupem podle ust. § 117 stavebního zákona.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že ve stavebním řízení by měla postavení účastníka řízení na základě ust. § 109 písm. b), d) a e) stavebního zákona a podmínkou pro realizaci záměru postupem podle ust. § 117 stavebního zákona tak byl její souhlas. Bytový dům byl na SZTE napojen a z této soustavy zásobován tepelnou energií pro účely vytápění i ohřevu a dodávek teplé užitkové vody. V části, kterou byla tepelná energie dodávána, tj. jak na pozemku, na kterém se nachází bytový dům, tak na pozemku s ním sousedícím, je stěžovatelka vlastníkem SZTE včetně přípojky zasahující do bytového domu. Na základě toho vzniklo stěžovatelce právo odpovídající věcnému břemeni ve smyslu ust. § 76 odst. 5 písm. a), b) a § 77 odst. 6 energetického zákona. Její účastenství na základě ust. § 109 písm. b) stavebního zákona je dáno tím, že do přípojky SZTE zasahující do bytového domu musí být v případě změny způsobu vytápění zasaženo, a to přinejmenším jejím odpojením od potrubí v bytovém domě včetně uzavření ventilů a zaslepení přípojky, resp. potrubí. Povolení a provedení záměru s sebou nevyhnutelně nese zaslepení přípojky. Je nerozhodné, že se zaslepením souvisí ještě soukromoprávní vztah. Mezi jeho ukončením a provedením záměru je kauzální vztah. Účastenství na základě ust. § 109 písm. d) stavebního zákona (pokud jde o právo odpovídající věcnému břemeni) je dáno tím, že když stavebník přepojí svůj topný systém na lokální kotel, stane se přípojka nadbytečnou, a bude tak nevyhnutelně dotčeno věcné břemeno. Z uvedených ustanovení energetického zákona je zřejmé, že mezi činností provozovatele a rozsahem práva odpovídajícího věcnému břemeni zřízenému v jeho prospěch existuje bezprostřední souvislost. Účastenství na základě ust. § 109 písm. d) a e) stavebního zákona (pokud jde o vlastnické právo) je dáno tím, že změnou způsobu vytápění, zahrnující odpojení vytápěného objektu od SZTE, vzniká v tomto systému řada problémů rázu technického (snížení provozuschopnosti z důvodů změny hydraulických parametrů, zvýšení měrných teplotních a tlakových ztrát, nutnost přestavby SZTE). Závěr o technických dopadech odpojení na SZTE je potvrzen stanoviskem odboru stavebního řádu ministerstva pro místní rozvoj i posudkem. Krajský soud neprovedl dokazování žádným z těchto dokumentů a k jejich obsahu se nevyjádřil. Pro účastenství postačí potenciální dotčení práv. Podle judikatury je nutné tuto dotčenost vykládat spíše extenzivně. Krajský soud aplikoval výklad restriktivní, při kterém ignoroval zákonné podmínky. V minulosti při rozhodování o žalobách vlastníků a provozovatelů soustav centrálního zásobování teplem dovodil, že tito mají v příslušných stavebních řízeních, jejichž předmětem je změna způsobu vytápění, postavení účastníka řízení (např. rozsudky ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 59A 68/2010, ze dne 7. 10. 2013, sp. zn. 59A 11/2013, a ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 59A 68/2010). Účastenství stěžovatelky ve stavebních řízeních potvrdil i Nejvyšší správní soud (např. rozsudek ze dne 11. 4. 2014, sp. zn. 5 As 91/2013). Ze stavebníkem předložených dokumentů vyplývá, že smyslem záměru je nahradit SZTE jako zdroj tepelné energie v domě. Mezi výstavbou i odpojením od SZTE je tedy kauzální vztah. Ukončení soukromoprávního vztahu není bezprostřední příčinou zaslepení přípojky, nýbrž jen důsledek záměru. Realizace záměru je tedy i příčinou poklesu odběratelů. Za těchto okolností je naplněn důvod účastenství podle ust. § 109 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Vlastnické právo v sobě zahrnuje i právo věc užívat a požívat užitky z ní. Stěžovatelka SZTE využívá k dodávce tepelné energie třetím osobám a bere z ní užitky v podobě odměny (ceny) za dodanou energii. I z toho vyplývá splnění podmínky

potenciální dotčenosti jejích práv. Je legitimní, aby stěžovatelka ve správním řízení namítala nesplnění právními předpisy stanovených podmínek k realizaci záměru, a to především podle ust. § 16 odst. 8 zákona č. 201/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Tím, že se správní orgány i krajský soud nezabývaly věcně námitkami, došlo k upření přístupu ke spravedlnosti (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Vzhledem k závěrům vysloveným v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 35/11, musí být i ustanovení stavebního zákona o účastenství ve stavebním řízení vykládána ústavně konformně. Jestliže ust. § 16 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší stanoví určité podmínky k nevyužití centrálního zásobování teplem, musí být příslušné procesní předpisy vykládány tak, aby se vlastník a provozovatel SZTE mohl dovolat věcného posouzení (a odůvodnění) naplnění těchto podmínek v konkrétním případě. Neprovedením stavebního řízení nebyl splněn požadavek plynoucí z ust. § 77 odst. 5 energetického zákona, které je speciální k ustanovením stavebního zákona. Odůvodnění rozsudku je v tomto směru nedostatečné a rozsudek je nepřezkoumatelný. Krajský soud neprovedl navržené důkazy i přesto, že jimi stěžovatelka dokládala svá tvrzení týkající se dopadů změny způsobu vytápění na jí provozovanou a vlastněnou SZTE. Tato vada řízení činí rozsudek rovněž nepřezkoumatelným. Krajský soud opakovaně poukázal na soukromoprávní povahu vztahu mezi stěžovatelkou a jejími odběrateli a zcela přitom pominul, že právní úprava zásobování tepelnou energií má významný veřejnoprávní rozměr (§ 76 odst. 1, § 2 odst. 2 písm. c) body 3 a 14 energetického zákona). Je nepřípustné, aby správní orgány svojí nečinností nebo činností umožňovaly realizaci jednání, která jsou zjevně v rozporu s právními předpisy. Stejně tak je nepřípustné, aby osobám, se kterými bylo doposud jako s účastníky řízení jednáno, bylo najednou správními orgány účastenství upíráno. Takové postupy jsou v příkrém rozporu s principy výkonu veřejné správy a principy právního státu (zejména čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a napadené rozhodnutí a věc vrátil krajskému úřadu k dalšímu řízení.

Krajský úřad se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku a konstatoval, že správní orgány i soud postupovaly v souladu se zákony. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V dalším podání krajský úřad uvedl, že dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ve věcech sp. zn. 1 As 130/2014, sp. zn. 8 As 120/2014, sp. zn. 8 As 121/2014 a sp. zn. 7 As 162/2014, kterými byly v obdobných věcech zrušeny rozsudky krajského soudu) je neproporcionální ve vztahu k okolnostem daných věcí, neboť změny staveb již byly dokončeny a zkolaudovány. Přístup zastávaný Nejvyšším správním soudem upřednostňuje ryze formální řešení a neposiluje důvěru občanů v rozhodování orgánů veřejné moci. Poukázal i na neexistenci ustálené praxe v době rozhodování správního orgánu a krajského soudu a na změnu stavebního zákona. Proto navrhl, aby rozsudek krajského soudu a rozhodnutí krajského úřadu nebyly rušeny.

Stěžovatelka v replice uvedla, že krajským úřadem uváděné rozsudky jsou věcně správné. Napravují pochybení správních orgánů. K odpojení od SZTE sice došlo následkem ukončení smluv na dodávky tepla, nicméně příčinou bylo povolení stavby plynové kotelny. Bez povolení by k odpojení nedošlo. Podle stěžovatelky správní orgány jednaly jednoznačně v rozporu s právními předpisy. Jestliže právní předpisy stanoví podmínky, za kterých je možno přistoupit ke změně vytápění, musí být tyto podmínky dodrženy. Stěžovatelka nemá jinou procesní možnost, jak docílit respektování zákonných podmínek správními orgány. Podle stěžovatelky jsou to naopak správní orgány, které upřednostňují ryze formální přístup a s odkazem na ust. § 111 stavebního zákona zamítají námitky stěžovatelky. Je proto překvapující, že se právě krajský úřad dovolává důvěry v rozhodování orgánů veřejné moci, které sám nedodržuje.

pokračování

V dalším podání stěžovatelka nad rámec uvedeného poukázala na postup krajského úřadu ve věcech, ve kterých Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, resp. na rozhodnutí krajského úřadu, kterým byly po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu zamítnuty námitky stěžovatelky. Poukázala i na porušení právních předpisů správními orgány a porušování zásad správního řízení. Podle jejího názoru měla být považována za účastníka řízení. Postup správních orgánů neposiluje důvěru občanů v rozhodování orgánů veřejné moci.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Tu spatřuje stěžovatelka v tom, že krajský soud nedostatečně odůvodnil odchýlení se od dosavadní rozhodovací praxe, nevypořádal se s žalobním bodem, podle kterého nebyl krajský úřad oprávněn umožnit realizaci záměru postupem podle ust. § 117 stavebního zákona, a neprovedl dokazování stěžovatelkou předloženými listinami.

Co se týče odchýlení se od dosavadní rozhodovací praxe, touto otázkou se krajský soud ve svém rozsudku podrobně zabýval a dospěl k závěru, že zde k žádnému odchýlení nedošlo. Tento závěr zcela jasným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil tím, že v předchozích věcech soudy konstatovaly, že přichází v úvahu účastenství provozovatele SZTE podle ust. § 109 stavebního zákona, nicméně nezabývaly se správností závěru o účastenství. Krajský soud se proto řídil jinými rozsudky Nejvyššího správního soudu, v nichž bylo účastenství věcně řešeno. Nelze proto dospět k závěru, že by nebylo možné tuto argumentaci krajského soudu v řízení o kasační stížnosti přezkoumat.

Nelze souhlasit ani s námitkou, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný proto, že se nevypořádává se žalobním bodem, podle kterého nebyl krajský úřad oprávněn umožnit realizaci záměru postupem podle ust. § 117 stavebního zákona. Na tento žalobní bod krajský soud reagoval tak, že nemůže takovou námitku posuzovat, neboť nemohla být posuzována ani krajským úřadem v napadeném rozhodnutí. Jeho předmětem totiž bylo pouze posouzení přípustnosti podaných námitek.

Nejvyšší správní soud má ve shodě s krajským soudem za to, že uvedená žalobní námitka ze své povahy nemohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský úřad totiž otázku možnosti realizace záměru postupem podle ust. § 117 stavebního zákona v napadeném rozhodnutí neřešil, a ani řešit nemohl. Námitky totiž z takového důvodu ani není možné podat. Jak vyplývá z ust. § 117 odst. 4 věty druhé stavebního zákona, „*mohou tyto osoby podat proti oznámenému stavebnímu záměru námitky pouze z důvodu, že neodpovídá podkladům, na základě kterých udělily svůj souhlas, nebo z důvodu, že jejich souhlas nebyl opatřen; k jiným námitkám se nepřiblíží.*“ Okruh možných námitek je v citovaném ustanovení zcela explicitně omezen a stěžovatelkou uplatňovaná námitka do výčtu přípustných námitek nespadá. Byla tudíž právě tou jinou námitkou, ke které se nepřihlíží. Neměl-li krajský úřad k uvedené námitce přihlížet, jen stěžít by mohlo být její posouzení důvodem pro zrušení rozhodnutí o námitkách v řízení před krajským soudem. Krajský soud tak nepochybil, pokud se touto námitkou věcně nezabýval.

Jelikož zákon omezuje okruh možných důvodů, pro které lze podat námitky podle ust. § 117 odst. 4 stavebního zákona, proti realizaci stavebního záměru z jiných důvodů, které by mohly vést k tomu, že stavebníkovi nevzniklo právo provést stavební záměr, se lze i nadále (po účinnosti zákona č. 350/2012 Sb.) bránit podáním návrhu podle ust. § 142 správního řádu

(viz usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 6. 9. 2012, č. j. Konf 25/2012 - 9, č. 2717/2012 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Nedůvodnou je také námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu neprovedení navržených důkazů. Za nepřezkoumatelný by bylo možné rozsudek považovat pouze v případě, že by neprovedení důkazů nebylo zdůvodněno. Tak tomu ale u napadeného rozsudku není. Krajský soud zcela jasně uvedl, že nedoplnil dokazování z toho důvodu, že případný negativní dopad odpojení objektu nelze přičítat vlivu oznámeného stavebního záměru, což byla skutečnost, kterou měly předložené listiny prokazovat. Navržené důkazy by podle krajského soudu nemohly nijak podpořit závěr o přímém dotčení práv stěžovatelky v důsledku oznámení stavebního záměru, resp. vydání stavebního povolení, bylo-li by vedeno standardní stavební řízení. Dotčení, které mělo být navrženými listinami prokázáno, je totiž vyvoláno jinou skutečností, a sice vypovězením smlouvy o dodávce tepelné energie. Krajský soud neprovedení navržených důkazů řádně zdůvodnil, a proto se nedopustil pochybení tím, že neprovedl dokazování navrženými listinami.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným, a proto přistoupil k posouzení stěžejní otázky, zda měl být opatřen souhlas stěžovatelky s oznámeným stavebním záměrem.

Podle ust. § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona je stavebník oprávněn provést stavbu vyžadující jinak stavební povolení na základě oznámení stavebního záměru stavebnímu úřadu autorizovaným inspektorem, který posoudil projektovou dokumentaci stavby a k oznámení připojil souhlasy osob, které by byly jinak účastníky stavebního řízení podle § 109, s oznamovaným stavebním záměrem, včetně souhlasů vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení.

Podle ust. § 117 odst. 4 věty první a druhé stavebního zákona stavební úřad vyvěsí bez zbytečného odkladu na úřední desce oznámení stavebního záměru po dobu nejméně 30 dnů a osobám, které by jinak byly účastníky stavebního řízení, umožní nahlížet do podkladů připojených k oznámení stavebního záměru včetně certifikátu. Ve lhůtě 30 dnů ode dne vyvěšení oznámení stavebního záměru mohou tyto osoby podat proti oznámenému stavebnímu záměru námitky pouze z důvodu, že neodpovídá podkladům, na základě kterých udělily svůj souhlas, nebo z důvodu, že jejich souhlas nebyl opatřen; k jiným námitkám se nepřihlíží.

Podle ust. § 117 odst. 5 věta třetí stavebního zákona správní orgán přezkoumá oznámení stavebního záměru z hlediska souladu s právními předpisy podle odstavce 4 a rozhodne o tom, že oznámení nemá právní účinky, jestliže oznámený stavební záměr je v rozporu s právními předpisy, nebo o zamítnutí námitek nebo výhrad pro nepřípustnost nebo pro nedůvodnost.

Podle ust. § 109 stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení pouze

- a) stavebník,
- b) vlastník stavby, na níž má být provedena změna, není-li stavebníkem,
- c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, může-li být jeho vlastnické právo k pozemku prováděním stavby přímo dotčeno,
- d) vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena,

pokračování

- e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno,
- f) ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo prováděním stavby přímo dotčeno,
- g) osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí.

Jak vyplývá z ust. § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, souhlas stěžovatelky s oznámeným stavebním záměrem by bylo nutné opatřit pouze v případě, že by byla účastníkem stavebního řízení, bylo-li by vedeno místo vydání certifikátu. Tuto otázku je nutno posuzovat na základě ust. § 109 stavebního zákona, přičemž stěžovatelka tvrdila důvody svého účastenství podle písmen b), d) a e) citovaného ustanovení.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že u stěžovatelky nepřichází v úvahu účastenství podle ust. § 109 písm. b) stavebního zákona. Stěžovatelka je sice vlastníkem stavby – SZTE, nicméně nejedná se o stavbu, na níž má být provedena změna. Touto stavbou je v případě změny způsobu vytápění a ohřevu TUV dům, v němž má k této změně dojít (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2006, č. j. 3 As 26/2005 - 55, publ. pod č. 1522/2008 Sb. NSS). Z oznámení stavebního záměru ani z certifikátu autorizovaného inspektora rozhodně neplyne, že by tomu v dané věci mělo být jinak. Cílem stavebního záměru není změna samotné SZTE. Účastníkem stavebního řízení na základě citovaného ustanovení by tedy byli pouze vlastníci předmětného bytového domu.

Nejvyšší správní soud se však již neshoduje s krajským soudem v tom, že by stěžovatelka nemohla být účastníkem případného stavebního řízení podle ust. § 109 písm. d) a e) stavebního zákona.

SZTE je stavbou ve smyslu ust. § 2 odst. 3 stavebního zákona. Tato stavba je jak na pozemku, na kterém má být změna stavby (změna způsobu vytápění a ohřevu TUV) prováděna, tak na pozemku sousedním. Kromě toho stěžovatelce svědčí na základě ust. § 76 odst. 5 a § 77 odst. 6 energetického zákona právo odpovídající věcnému břemenu k předmětnému bytovému domu, tj. ke stavbě, na níž má být prováděna změna.

Jak správně uvedl krajský soud, samotná existence vlastnického práva, respektive práva odpovídajícího věcnému břemenu, není postačující pro závěr o účastenství osoby z těchto práv oprávněné. V obou případech (§ 109 písm. d) i e) stavebního zákona) musí přistoupit druhá podmínka spočívající v tom, že práva těchto osob mohou být prováděním stavby přímo dotčena. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 - 111, „[ú]častenství v územním i stavebním řízení má vždy dvě podmínky; existenci vlastnického nebo věcného práva jako podmínku základní a druhou podmínku, kterou je přímé dotčení existujícího práva. Klíčovým pojmem pro vymezení okruhu účastníků územního i stavebního řízení podle stavebního zákona je přitom pojem „přímé dotčení.“ Zároveň je však nutno podotknout, že k závěru o účastenství konkrétní osoby postačí pouhá možnost dotčení práv. To, zda skutečně k dotčení dojde, má být až předmětem meritorního posouzení ve stavebním řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem také v tom, že při posuzování otázky přímého dotčení podle ust. § 109 písm. d) a e) stavebního zákona je možné vycházet také z úvah vyjádřených ve vztahu k účastenství provozovatele SZTE v řízení o dodatečném povolení stavby spočívající ve změně způsobu vytápění Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne

27. 3. 2014, č. j. 9 As 101/2013 - 27, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 120/2013 - 19. Ačkoliv se účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby řídí ust. § 27 správního řádu, klíčová otázka je zde shodná. Jak totiž vyplývá z odst. 2 citovaného ustanovení, „[ú]častníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.“ I zde je tedy stěžejní posouzení přímého dotčení.

Podobně jako v citovaných rozsudcích, byly i v této věci autorizovaným inspektorem i krajským úřadem konkretizovány některé skutkové okolnosti, které do určité míry v některých aspektech snižují možnost přímého dotčení stěžovatelky na jejích právech. Předně stavební úpravy mají probíhat pouze uvnitř bytového domu a na jiném místě společných prostor, než se nachází zařízení ve vlastnictví stěžovatelky. To je uzavřeno v samostatné místnosti, kam nebude přístup stěžovatelky prováděním stavby nijak omezen. Stavební úpravy nevyžadují přemístění či odstranění zařízení stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud však má za to, že krajský soud nezohlednil jednu zásadní skutkovou okolnost, kterou se nyní projednávaný případ liší od situací posuzovaných v obou citovaných rozsudcích. Zatímco v rozsudcích devátého senátu byla posuzována situace, kdy v průběhu správního řízení již bylo SZTE fyzicky odpojeno od rozvodů v domě, v dané věci má stavba probíhat při napojení SZTE na rozvody v domě. Součástí stavebního záměru je přitom napojení nových plynových kotlů na tytéž rozvody, jak vyplývá z oznámení stavebního záměru i certifikátu autorizovaného inspektora, v nichž je shodně uvedeno: „*Pro vnitřní zásobování objektu budou využity doplněné stávající potrubní rozvody vytápění, TUV.*“ To, že se jedná o zásadní skutkovou okolnost lze dovodit i z toho, jak vymezil Nejvyšší správní soud hlavní spornou otázku v jednom z citovaných rozsudků (č. j. 9 As 120/2013 - 19): „*V projednávané věci představuje spornou otázku posouzení, zda žalobkyně měla či neměla být účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby i poté, kdy došlo k odpojení jejího zařízení.*“

Právě v tom, že stavba má zasáhnout do rozvodů, na které je stále napojena SZTE, spatřuje Nejvyšší správní soud možnost přímého dotčení stěžovatelky na jejích právech k SZTE. Je zcela nepochybné, že provozovatel SZTE by měl být informován o tom, jakým způsobem bude probíhat napojení na rozvody aktuálně napojené na SZTE, neboť to může ovlivnit, respektive při chybném postupu i ohrozit, fungování celé SZTE. Přinejmenším v tomto rozsahu by se tedy měl účastnit stavebního řízení a měl by mít také mimo jiné možnost uplatnit námitky podle ust. § 114 stavebního zákona. Je zcela lhostejno, že stěžovatelka nyní uplatňuje také mnohé výtky, které se přímo této oblasti dotčení jejích práv netýkají. V řízení o námitkách podle ust. § 117 odst. 4 stavebního zákona se řeší pouze otázka potenciálního přímého dotčení práv, nikoliv důvodnost výtek směřujících věcně proti danému záměru. Je-li patrné, že by určitá osoba mohla být stavebním záměrem přímo dotčena ve svých právech ve smyslu ust. § 109 písm. d) či e) stavebního zákona, musí být opatřen její souhlas podle ust. § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona bez ohledu na to, zda aktuálně vůbec něco vůči stavebnímu záměru namítá.

Výše popsané přímé dotčení stěžovatelky na právech také plně podporuje ustálená praxe správních orgánů, jak je patrná z řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

V první řadě je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013 - 50, v němž měl být podle stěžovatelky vysloven právní názor, že provozovatel SZTE má být v podobných případech účastníkem řízení. Stejně jako krajský soud, i Nejvyšší správní soud má za to, že takto explicitně vyjádřený právní názor z tohoto rozsudku nevyplývá. A nevyplývá ani z jiných rozsudků (např. ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010 - 71), kde byly vysloveny podobné úvahy v tom smyslu, že soud nemá pochybnosti o aktivní legitimaci provozovatele SZTE k podání žaloby proti stavebnímu povolení,

pokračování

resp. odvolacímu rozhodnutí, popř. že jeho účastenství ve stavebním řízení bylo odvozováno od jeho vlastnického práva k SZTE nebo práva odpovídajícího věcnému břemeni. Otázka účastenství nebyla v těchto rozsudcích věcně posuzována, neboť v tomto směru nebyla uplatněna žádná žalobní či kasační námitka. To je ostatně pochopitelné vzhledem k tomu, že žalobcem a stěžovatelem byl provozovatel SZTE, jehož účastenství správní orgány nepochybněly. Úvahy o důvodech účastenství ve stavebním řízení byly v těchto rozsudcích pouze východiskem k vyhodnocení toho, jaký okruh námitek mohl být tímto účastníkem uplatněn v řízení před soudem.

V každém případě však uvedené rozsudky, stejně jako např. rozsudky ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013 - 56 a č. j. 5 As 89/2013 - 50, a ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011 - 159, potvrzují praxi, že s provozovatelem SZTE je v řízení o povolení změny stavby spočívající ve změně způsobu vytápění (popř. ohřevu TUV) jednáno jako s účastníkem řízení, a to za předpokladu, že daný dům je stále napojen na SZTE. Zcela konkrétně to lze demonstrovat právě na již citovaném rozsudku č. j. 9 As 120/2013 - 19. V tomto případě, dokud byl dům napojen na SZTE, jednal stavební úřad s provozovatelem SZTE jako s účastníkem řízení. Až ve chvíli, kdy bylo zjištěno, že dům byl od SZTE odpojen, bylo usnesením vysloveno, že tato osoba již není účastníkem řízení. S ohledem na výše vyslovené úvahy považuje Nejvyšší správní soud tuto správní praxi za správnou.

Lze proto uzavřít, že stěžovatelka by byla v případě předmětného stavebního záměru na základě ust. § 109 písm. d) a e) stavebního zákona účastníkem stavebního řízení, bylo-li by vedeno. Z tohoto důvodu měl být k oznámení stavebního záměru na základě ust. § 117 odst. 2 písm. f) stavebního zákona opatřen její souhlas. Nestalo-li se tak, měly být její námitky posouzeny jako důvodné a podle ust. § 117 odst. 5 věty třetí písm. a) stavebního zákona mělo být rozhodnuto o tom, že oznámení stavebního záměru nemá právní účinky.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že v dalších tvrzeních stěžovatelky neshledává přímé dotčení jejích práv v příčinné souvislosti s oznamovaným stavebním záměrem. To však nemá vliv na závěr o nutnosti opatřit souhlas stěžovatelky s oznamovaným stavebním záměrem.

Předně stěžovatelka jako podnikatelský subjekt není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů. Dotčení jejích práv tudíž nemůže spočívat pouze v tvrzeném rozporu stavebního záměru s jakoukoliv právní normou, bez vztahu k vlastnickému právu stěžovatelky, respektive jejímu právu odpovídajícímu věcnému břemeni. Nelze proto shledat důvod účastenství např. pouze v tom, že stavba je údajně v rozporu s ust. § 16 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší, popřípadě v rozporu s veřejným zájmem.

Co se týče různých problémů technického rázu, změny hydraulických parametrů, snížení provozuschopnosti SZTE, zvýšení měrných a tlakových ztrát a nárůstu nákladů na dopravu tepla, nejedná se podle Nejvyššího správního soudu o důsledky provedení stavebního záměru, nýbrž o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem. Jakkoliv je motivace stavebníka patrná a prováděná změna stavby má zřejmě vést k ukončení tohoto smluvního vztahu, jsou tyto skutečnosti na sobě zcela nezávislé. Stěžovatelkou uváděné důsledky zjevně nastanou i v případě, že by byl smluvní vztah ukončen, aniž by byl daný stavební záměr realizován. Mezi realizací stavebního záměru a problémy, které stěžovatelka uváděla, tedy není přímý kauzální vztah. Domnívá-li se stěžovatelka, že by právní úprava měla při ukončování smluvního vztahu více pamatovat na dopady na SZTE, není to otázka, kterou by se měly zabývat stavební úřady, popř. následně správní soudy, při posuzování stavebního záměru. Stěžovatelka v této souvislosti poukazuje na výrazný veřejnoprávní rozměr právní úpravy zásobování tepelnou

energií. Není však zřejmé, jak konkrétně by se mělo toto tvrzení promítnout do závěrů krajského soudu, respektive jak konkrétně měl krajský soud pochybit.

V této otázce lze poukázat také na obdobné závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 92/2013 - 51: „*Namítá-li stěžovatel, že předmětná přípojka k SZTE ztratí svým neužíváním způsobilost sloužit k vytápění, jedná se dle názoru soudu o otázku týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelem a stavebníkem. V této souvislosti je vhodné upozornit na úpravu obsaženou v § 77 odst. 5 věta druhá energetického zákona, dle které „veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení ubradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje“. V žádném případě pak nelze pouze s odkazem na možné znehodnocení části SZTE požadovat, aby stavebník již navždy setrval ve smluvním vztahu se stěžovatelem (dodavatelem tepelné energie).*“ Podobný charakter mají také další stěžovatelkou uváděné technické obtíže, které podle ní povedou ke zvýšení nákladů na dodávku tepla.

Krajský soud proto také nepochybil, jestliže ohledně tvrzených důsledků odpojení bytového domu od SZTE neprováděl další dokazování listinami předloženými stěžovatelkou. Neopodstatňovala-li tato tvrzení účastenství stěžovatelky v případném stavebním řízení, bylo by nadbytečné je prokazovat.

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že závěr krajského úřadu, že souhlas stěžovatelky k oznámenému stavebnímu záměru nemusel být vyžadován, měl vést k zamítnutí námitek nikoliv pro nepřípustnost, nýbrž pro nedůvodnost. Nejde totiž o otázku, která by předcházela posouzení důvodnosti námitek, nýbrž prakticky o jedinou otázku, která mohla být v rámci meritorního rozhodování o námitkách posuzována. Jak plyne z ust. § 117 odst. 4 věty druhé stavebního zákona, námitky proti oznámenému stavebnímu záměru lze podat „*pouze z důvodu, že neodpovídá podkladům, na základě kterých udělily svůj souhlas, nebo z důvodu, že jejich souhlas nebyl opatřen.*“ Jiné otázky tedy nelze v rámci posouzení důvodnosti hodnotit. Pro nepřípustnost by bylo možné námitky zamítnout například tehdy, kdyby byly naopak namítány pouze jiné než zákonné důvody.

Na výše uvedených závěrech Nejvyššího správního soudu nemohou nic změnit ani výše rekapitulovaná vyjádření krajského úřadu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu by měl být v daném případě provozovatel SZTE informován, jakým způsobem bude probíhat napojení na rozvody aktuálně napojené na SZTE, neboť to může ovlivnit, popř. při chybném postupu i ohrozit, fungování celé SZTE. Přinejmenším v tomto rozsahu by se tedy měl účastnit stavebního řízení a měl by mít také mimo jiné možnost uplatnit námitky. Nejvyšší správní soud není názoru, že by zastávaný přístup upřednostňoval ryze formální řešení a neposiloval důvěru občanů v rozhodování orgánů veřejné moci, jak tvrdil krajský úřad. Je to správní orgán, který porušil výše uvedeným postupem zákon. Pokud správní orgán postupuje v rozporu se zákonem, resp. následně nerespektuje závazný právní názor soudu, jednoznačně neposiluje důvěru občanů v rozhodování orgánů veřejné moci. Poukazoval-li krajský úřad dále na to, že změny staveb již byly dokončeny a zkolaudovány a z tohoto důvodu nemají být rozhodnutí správních orgánů rušena, je třeba uvést, že krajský soud, resp. Nejvyšší správní soud, jsou oprávněni zrušit rozhodnutí správního orgánu v případě důvodnosti žaloby, resp. kasační stížnosti. Podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. platí, že je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odstavce 2. Podle odst. 2 citovaného ustanovení zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout

pokračování

o zrušení rozhodnutí správního orgánu. V dané věci byly dány důvody jak ke zrušení rozsudku krajského soudu, tak i ke zrušení rozhodnutí krajského úřadu. Pokud by Nejvyšší správní soud zrušil pouze rozsudek krajského soudu a zavázal by jej vysloveným právním názorem, musel by krajský soud zrušit rozhodnutí krajského úřadu. Nejvyšší správní soud proto postupoval v souladu se zásadou ekonomie řízení a zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí krajského úřadu. Ostatně nutnost zrušení rozhodnutí krajského úřadu potvrzuje i konstantní judikatura, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit (srv. např. rozsudky ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 As 162/2014 - 34, ze dne 5. 11. 2014, č. j. 1 As 130/2014 - 29, a ze dne 22. 4. 2015, č. j. 2 As 170/2014 - 55). Na tuto judikaturu pak odkazuje Nejvyšší správní soud i ve vztahu k dalším tvrzením krajského úřadu. Poukazoval-li krajský úřad ve vyjádření na změny právní úpravy k 1. 1. 2013, a tedy nutnost vykládat účastenství ve stavebním řízení podle ust. § 109 stavebního zákona odlišně, je nutno odkázat na rozsudek ze dne 22. 4. 2015, č. j. 2 As 170/2014 - 55, ve kterém se touto otázkou Nejvyšší správní soud zabýval a uvedl, že novelizací skutečně došlo k formulační změně, která by za jistých okolností mohla být signálem obsahové změny vykládaného ustanovení. Původní formulace hovořící o dotčení „navrhovanou stavbou“ byla nahrazena formulací o dotčení „prováděním stavby“. Důvodová zpráva k návrhu zákona, jímž byl ust. § 109 stavebního zákona změněn (zákon č. 350/2012 Sb., kterým se mění stavební zákon) uvádí (viz důvodová zpráva, zvláštní část, k části první, k čl. I, k bodům 150 až 156 - § 109, Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, 2011, sněmovní tisk 573/0, dostupný na www.psp.cz): „V § 109 jsou vymezení účastníci stavebního řízení. To znamená pouze toho správního řízení, které je zahájeno dnem, kdy žádost o vydání stavebního povolení dojde stavebnímu úřadu. Ve stavebním řízení se neřeší věci, o kterých bylo pravomocně rozhodnuto v územním řízení (popř. v uzavřené a účinné veřejnoprávní smlouvě upravující umístění stavby, v regulačním plánu nabazujícím územní rozhodnutí, popřípadě v územním souhlasu). Umístění stavby na pozemku, její odstupy od hranic pozemku, od dalších staveb – navrhovaných či stávajících a v souvislosti s tím i umístění oken, orientace stavby vzhledem ke světovým stranám, výška stavby, tvar střechy – tím i zastínění sousedních staveb nebo pozemků, přístup ke stavbě, zajištění parkovacích stání pro vozidla a v neposlední řadě účel, kterému má stavba sloužit, jsou při podání žádosti o vydání stavebního povolení již vyřešeny. Tomu odpovídá vymezení okruhu účastníků stavebního řízení. Budou jimi osoby, jejichž vlastnické právo či právo odpovídající věcnému břemenu ke pozemku nebo ke stavbě, může být přímo dotčeno prováděním stavby. Upřesňuje se, že účastníkem stavebního řízení se stává také osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis. Nejčastěji se jedná o občanské sdružení, kterým toto postavení za určitých podmínek přiznává § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny a § 23 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Podmínkou účastenství podle stavebního zákona je dotčení veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů, pokud nebylo o dotčení v plném rozsahu rozhodnuto v územním rozhodnutí.“ Přímé dotčení prováděním stavby v tom smyslu, v jakém to chápe důvodová zpráva a jaký odpovídá i samotnému jazykovému významu novelizovaného ustanovení § 109 stavebního zákona, se tedy ve svém obsahu neliší od předchozí úpravy (za užití formulace o dotčení „navrhovanou stavbou“), a to z jednoduchého důvodu – samotná povaha stavebního povolení se novelizací nezměnila a stejně tak se nezměnila návaznost stavebního povolení na předchozí rozhodování ve věci zamýšlené stavby, zejména návaznost na územní rozhodnutí či jeho alternativy. Jinak řečeno, rozhoduje-li se ve stavebním řízení o tomtéž, o čem se rozhodovalo před novelizací úpravy účastenství v § 109 stavebního zákona, nemění se (nezvětšuje ani nezmenšuje) okruh situací, u nichž z povahy věci připadá v úvahu dotčení osob uvedených v odstavcích c), d), e) a f) zmíněného paragrafu stavebního zákona. Povaha dotčení těchto „okolních“ osob prováděnou stavbou tedy nutně vyvěrá z toho, jaké oprávnění k jednání, a tedy i následkům takového jednání může dát stavební povolení stavebníkovi. Tato povaha se, jak již řečeno, novelizací § 109 stavebního zákona nezměnila. Neexistuje proto žádný důvod, aby dotčení „prováděním stavby“ bylo vnímáno obsahově jinak (úže či naopak šíře) než dotčení „navrhovanou stavbou“.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil také napadeného správní rozhodnutí. Podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena krajskému úřadu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Krajský úřad ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení.

V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a repliky) v hodnotě 3.100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“] celkem částku 9.300 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 2.142 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení o žalobě 15.342 Kč.

V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (podání kasační stížnosti a dvě písemná podání k věci samé) částku 9.300 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 2.142 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti 17.342 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu